

کارگران و اعتصاب: دو نمونه

فریده ثابتی

پانزدهم مهرماه هشتاد و شش

اعتصاب های پی در پی کارگران نیشکر هفت تپه هنوز به نیجه نرسیده است. کارگران نیشکر هفت تپه که در سال جاری ایران به دلیل عدم دریافت دستمزد بارها به اعتصاب و تظاهرات و اعتراض دست یازیده بودند بار دیگر در سوم مهرماه اعلام کردند که دوباره دست به اعتصاب خواهند زد. اعتصاب در روز شنبه هفتم مهر آغاز شد و امروز چهارشنبه کماکان ادامه دارد و کارگران اعلام کرده اند که تا دستیابی کامل به خواسته هایشان به اعتراض ادامه خواهند داد. اعتراضات ماه قبل با دادن ضرب العجل کارگران به مدیریت و وزارت کشاورزی و اعلام آمادگی آن ها برای رسیدگی و جواب گویی به خواسته ها پایان یافت اما همان طور که می شد انتظار داشت این اعلام آمادگی تنها وقت کثی و از سر باز کردن کارگران بود که متاسفانه کارگران از شدت استیصال و سختی گذران زندگی به آن باور کردند. اما گذر زمان به آن ها نشان داد که در ضمنی که برای خواسته های شان مبارزه می کنند نباید از کسانی که خود در ایجاد این وضعیت اسفبار دست داشته اند انتظار یکرنگی و صداقت داشته باشند. باید با دیگر کارگران در سراسر کشور چه آن ها که در اعتصابند و چه آن ها که مشغول کارند تماس بگیرند و حمایت آن ها را جلب کنند. در این جا وظیفه کارگران نفت و پتروشیمی که در همین استان هستند و به نسبت از سایر کارگران ایران وضع بهتری دارند سنگین تر است زیرا از طرفی به دلیل وابستگی رگ حیاتی رژیم به پول نفت این بخش دارای اهمیت ویژه است و از طرف دیگر پولی که از فروش نفت حاصل می شود توسط رژیم در اختیار وابستگان خود برای واردات قرار می گیرد و در نتیجه کارگران بخش های مختلف اقتصادی یکی بعد از دیگری امکان کار و زندگی را از دست می دهند. دیروز نوبت کارگران نساجی ها بود، پریروز نوبت دیگری و امروز نوبت کارگران قند و فردا نوبت چه کسانی خواهد بود معلوم نیست. نگاهی می اندازیم به واردات شکر:

نیاز سالیانه ایران به واردات شکر تنها ۶۰۰ هزار تن می باشد. باقیمانده مصرف توسط تولید داخلی تامین می شود. در سال گذشته جمهوری اسلامی ایران امتیاز واردات بی حد و مرز شکر را به وابستگان خود داد که در راس آن ها آخوندهای معروف قرار دارند. رژیم در صاف کردن جاده برای اینان و ایجاد تسهیلات جهت سود بری ویژه، ابتدا حقوق گمرکی واردات شکر را از ۱۵۰٪ به ۱۰٪ تقلیل داد. واردکننده گان انحصاری شکر عبارتند از شرکت دولتی B.D.A و ۱۰ نفر از بخش خصوصی یا همان وابستگان فوق الذکر.

شکر وارداتی از کشورهای مختلف تولید کننده یا واسطه خریده می شود. از جمله برزیل، آفریقای جنوبی، انگلیس، آلمان، بلژیک، سوئیس، اطریش، ترکیه، امارات و ...

در سال ۲۰۰۶ مقدار ۲,۴۸۸,۰۰۰ تن شکر به قیمت بیش از یک میلیارد دلار آمریکا ازین کشورها خریداری و به ایران وارد شد که ۵ صادر کننده و فروشنده مهم شکر به ایران عبارت بودند از: امارات!!، انگلیس، سوئیس و

آفریقای جنوبی. واردات بیش از حد شکر که با قیمت ارزان بازار جهانی به نسبت قیمت تولید در ایران انجام گرفته سبب شده که شکر تولید داخلی به علت گران تر بودن به فروش نرسد، چنان که بیش از ۶۰۷ هزار تن در انبارها باقی ماند و در نتیجه کارگران با مشکل مواجه شدند. به طور ویژه این مساله در استان خوزستان ۱۶ هزار کارگر را از هستی ساقط کرده است. ۷۰۰۰ کارگر مزد و حقوق بگیر در هفت تپه و ۸۰۰۰ نفر در شرکت کارون. این تازه آغاز راه برای تولیدات کشاورزی در ایران است چرا که در صورت پذیرش ایران به عضویت گات و توافقنامه تعرفه و تجارت آزاد، ابتدا تولید کننده های کوچک خصوصی و سپس متوسط ها ورشکست و یا در شرکت های بزرگ تحلیل خواهند رفت تا خصوصی کردن های همراه با تمرکز سرمایه و پیوستن به کنسرن های انحصاری راحت شود.

اعتصابات پی در پی در کنسرن Otto و شرکت دختر HWS، از اعتصاب پیاموزیم!!

کارگران کنسرن Otto و شرکت دختر HWS برای بهبود دستمزد و شرایط کار دست به یک اعتصاب با مدت نامعین زده اند. اعتصاب از ۳۰ و ۳۱ یولی آغاز شد.

دلیل اعتصاب کارگران عبارت است از دستمزدهای پایین و کاهش دریافت درصد اضافی برای شب کاری و کار آخر هفته و اعتراض به مدیریت که به خواسته های شان اصلا توجهی نمی کرد.

کارگران خود را سازمان دهی کرده اند و می گویند باید اعتصاب در جنبش اجتماعی هم منعکس شود و از طرف آن مورد حمایت قرار گیرد تا بتواند اهمیت اجتماعی پیدا کند، تالو یابد و علامت بدهد. اگر چنین شود، اعتصاب موفق خواهد شد. می گویند ما می توانیم مدل های حمایتی را تکامل دهیم تا کنسرن را در فشار بگذاریم.

این اعتصاب می تواند آزمایشی برای ما باشد تا استراتژی ها و اشکال عمل را مورد تجربه قرار دهیم. سپس کارگران راه های حمایت از خود را توسط دیگر کارگران و مردم به صورت سؤال و جواب مطرح می کنند:

چگونه می توان از اعتصاب حمایت کرد؟ یکی با اقدام به اکسیون در نقاط مختلف شهر و کشور. اکسیون می تواند به صورت تصویر، ویدئو و نوشته مستند شود و در سایت اعتصابیون منتشر گردد. هم چنین می تواند در سایت حمایت کنندگان بیاید. سپس آن ها چگونگی پیشبرد اعتصاب را شرح می دهند:

در سه روز اول خواسته های مان را اعلام می کنیم. اگر جوابی نیامد به مراکز فروش که ۱۰۰٪ متعلق به خود کنسرن است مراجعه می کنیم و در جلوی در فروشگاه ها اعلامیه های مان را به مشتری ها می دهیم. اعلامیه هایی که در آن ها اعتصاب را توضیح می دهیم و آن ها را برای حمایت از خود فرا می خوانیم. سپس اعلامیه هایی را بین خریداران توزیع می کنیم. برای فروشندگان نیز اعلامیه می آوریم. اگر امکان باشد با شورا تماس می گیریم و کارمان و بازدید از فروشگاه ها را توضیح می دهیم.

کارگران اتو می گویند ما می خواهیم با همکاران مان در HWS اعلامیه ای تهیه کنیم و در آن به همکاران مان توضیح دهیم که چرا اعتصاب می کنیم و چرا آن ها هم در بین ما جای دارند و این که آن ها هم از اعتصاب ما سود خواهند برد - توضیح این که بخشی از کارگران در اعتصاب شرکت نکردند - پس آن ها نیز باید خود را سازمان دهی کنند تا در مجموع شرایط کارمان بهتر شود.

در مرحله بعدی به مدیران فروشگاه ها مراجعه می کنیم و به آن ها اطلاع می دهیم که چرا دست به این اکسیون زده

ایم و اعلامیه پخش می کنیم تا آن ها کارمان را به کنسرن گزارش بدهند. کنسرن Otto در همه شهرهای آلمان دارای شعب متعدد است که شامل شعب فروش کالا، ورزشی، مسافرتی، اوقات فراغت و توریستی و اسباب بازی می باشد. بنا به اظهارات دکتر میثائیل اتو در ۲۱ یونی ۲۰۰۷ کنسرن اتو در سال ۲۰۰۶-۲۰۰۷ بهترین نتایج را کسب کرده است و با ۱۵ میلیارد یورو فروش بالغ بر ۸۵۰ میلیون سود بدست آورده است.

کارگران از ۲۸ سپتامبر دوباره در HWS هامبورگ- برامفلد، بیلروک- نورداشتات و هالنسلین اعتصاب را از سر گرفته اند. آن ها خواهان بهبود مزد و حقوق برای همه کارکنان کنسرن هستند. آن ها خواهان قرار داد در مورد عیدی و پول ایام مرخصی و مرخصی رسمی بیشتر برای کارکنان مسن تر از ۵۰ سال می باشند.

کارگران اعتصابی می گویند اگر شرایط خوب نبود می توانیم گام به گام پیش برویم و به صورت بخشی روی خواسته ها تکیه کنیم و در مرحله بعدی خواست دیگری را پیش ببریم. باید به طور آهسته برای خود قدرت ایجاد کنیم و نفس عمیق بکشیم. می گویند ما قادر به این کار هستیم.

بعد همکاران خود را مورد خطاب قرار می دهند:

همکار عزیز فکر کن اگر تو در اعتصاب شرکت نکنی تا برای خواسته خود مبارزه کنی، در سمت کارفرما قرار می گیری، به این طریق تو علیه منافع خود عمل می کنی. کسی که مبارزه می کند می تواند ببازد اما کسی که مبارزه نمی کند از همین اکنون باخت است!

سپس خواسته های شان را فرموله می کنند و اعلام می دارند: افزایش دستمزد و حقوق برای همه کارکنان، ساعات کار قابل قبول، درصد اضافی برای شب کاری و کار آخر هفته، تعطیل روزهای ۲۴ دسامبر و سیلوستر بدون نیاز به مرخصی، ۲ روز مرخصی اضافی برای کارکنان بالای ۵۰ سال

خطاب به همکاران می گویند که ما مجبور هستیم هر ماه مساعده بگیریم تا چرخ زندگی ما بگردد. آیا این عادلانه است. خواسته های ما در مجموع ۱,۵ میلیون یورو برای کارفرما خرج دارد که تنها ۱۵ صدم درصد سود سالانه کنسرن است.

در گرافیکی که در سایت خود منتشر کرده اند خود را به صورت ماهی سیاه کوچولویی نشان می دهند که کنسرن به صورت یک کوسه عظیم او را دنبال می کند تا ببلعد اما کوسه نمی بیند که در پشت سرش دسته ای بزرگ از ماهی های سیاه کوچولو همین راه را دنبال می کنند و در تعقیب کوسه هستند!

آن ها می گویند اعتصابشان تاثیر مثبتی روی سایر خرده فروشی ها داشته است و موجی از اعتصاب را در کافلند، آلدی، لیدل و غیره برانگیخته است. به آن ها جرات عمل داده است به نحوی که در کافلند ۱۰۰٪ کارکنان با اعتصاب موافقت داشته اند.

البته چون این کارگران عضو اتحادیه خدمات نیز هستند برای اتحادیه نیز تبلیغ می کنند و از همکاران خود برای ورود دعوت به عمل می آورند.

فریده ثابتی ۳ اکتبر ۲۰۰۷ ، منبع: سایت سیمای سوسیالیسم